

delsen. Det er nemlig nødvendigt, idet vi ellers ikke senere, hvis der bliver noget i Vejen med den vedkommende, kan sende ham hjem. Nogle af de Tilfælde, der har været omtalte i Pressen, og i hvilke Skylden er blevet lagt paa Statspolitiet, er ganske simpelt Tilfælde, hvor vedkommende ikke har kunnet bringe sit fremmede Pas i Orden, og hvor vi derfor har været afskaarne fra at give ham hans danske Pas, thi jeg synes, man maa kunne være enig om, at Folk, som ikke har kunnet bringe deres fremmede Pas i Orden, saa at de kunde rejse hjem igen, skal vi ikke give Tilladelse til at blive heroppe, idet vi saa ikke senere kan blive af med dem igen.

Jeg har her talt om Opholdstilladelse og Indrejsetilladelse, som ikke rammes af det foreliggende Lovforslag, og jeg gaar nu over til de virkelige Udvisninger, dem, som Ministeriet her søger Bemyndigelse til at foretage. Her er Forholdet det, at hvis nogen har gjort sig skyldig i Spektakler af en eller anden Art, bliver de ekspres sendt ud. Navnlig i den første Tid, jeg var Minister, havde jeg Lejlighed til at foretage flere Udvisninger af den Art, idet Politiet havde den udtrykkelige Ordre fra mig, at hvis man traf paa Udlændinge, som deltog i Gadeorden, skulde de straks udvises. Det viste sig imidlertid, at vi ikke behøvede at sende ret mange ud, for da vi først begyndte at røre paa os, rejste de fleste frivilligt, hvad der jo ogsaa er det bedste. Ogsaa overfor syndikalistiske Elementer er vi strenge, idet vi, saa snart vi faar at vide, at en Udlænding staar i Forbindelse med Syndikalisterne paa en eller anden Maade, straks sender ham ud af Riget. En tredje Slags Tilfælde, som der i sin Tid var en hel Del af, var Valutahandlere og Varefordyrere, idet jeg ikke har nogen som helst Sympati med Mennesker, som i en kritisk Situation har været med til at fordyre Varerne her i Landet. En Del af disse blev straks ekspederet ud. Det er jo ikke Arbejdere, der her er Tale om, her er vi i den modsatte Klasse, om jeg saa maa sige. Overfor den Slags Mennesker har vi altsaa stillet os temmelig afvisende med Hensyn til at give dem Tilladelse til at forblive i Landet. Da Tiden var kritisk herhjemme, benyttede de sig af Situationen, og paa samme Maade har vi altsaa benyttet os af den nuværende Situation og frabedt os deres Ophold her i Landet. Med Hensyn til, hvorledes vi er gaaet frem ved disse Udvisninger, da forekommer det mig, at vi har vist stort Maadehold. Vi gaar høfligt og elskværdigt, men bestemt frem, idet vi, naar det er mere undskyldelige Tilfælde, det drejer sig om,

siger til dem, at vi ikke ønsker at have dem her, hvorefter de faar Tilladelse til at blive her 2—3—4 Maaneder for at kunne afvikle deres Forretninger. I de fleste Tilfælde har Folk rettet sig herefter og er rejst, men i andre Tilfælde har det ikke været tilstrækkeligt, og saa har vi givet dem en udtrykkelig Udvisningsordre, idet vi dog har taget Hensyn til, hvor lang Tid de maatte have til at afvikle deres Forretninger. Det er forholdsvis faa virkelige Udvisninger af den Slags, der har foreligget, thi da disse Mennesker saa, at der blev taget fat fra Administrationens Side med en bestemt, om end elskværdig Haand, rejste en Mængde af sig selv.

Efter min Mening har Administrationen fulgt en god Praksis. Ledetraaden for mig i hvert Fald har været den, at de Mennesker, som nyder Gæstfrihed her i Landet, idet de ikke har Indfødsret, maa for det første iagttage Landets Love — hvis de ikke gør det, bliver de sendt ud —, og for det andet maa vi kunne kræve af dem, at de ikke gør sig skyldige i Optøjer eller medvirker ved syndikalistisk Propaganda og lignende, i saa Fald bliver de ogsaa sendt ud. Jeg tror, at jeg hermed kort har angivet de Principper, som Ministeriet gaar frem efter, og som vi ogsaa vedblivende agter at følge. Men jeg maa altsaa advare imod, at man blander Udvisninger sammen med Nægtelse af Opholdstilladelse, saaledes som det meget hyppigt sker. Selvfølgelig kan det ikke undgaas, at der sker Misbrug, men Misbrugen har været forholdsvis faa. Jeg har et Kriterium i Pressen, og naar jeg ser Pressen kritisere Administrationen, undersøger jeg samvittighedsfuldt det paagældende Tilfælde, men jeg maa sige, at jeg næsten altid bliver forbavset over at se, hvorledes Sagen virkelig hænger sammen; naar man sammenligner den med Pressens Fremstilling, skulde man ikke tro, det var det samme Tilfælde, det drejede sig om. Dette bestyrker mig i min Opfattelse af, at vi har handlet korrekt, ellers kunde man jo bare fremstille Sagerne, saaledes som de er, og saa lade Offentligheden tage Standpunkt dertil.

Jeg haaber derfor, at det høje Ting vil give Ministeriet den Bemyndigelse, der er Tale om. Er man bange for at give den for to Aar, skal jeg ikke have noget imod at begrænse Tiden til eet Aar.

Jørgen Møller: Den højtærede Justitsministers Udtalelser foranlediger mig til at komme med et Par Bemærkninger.

Med Hensyn til Udrejsetilladelse kender